

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.780 van 28 maart 2025
in de zaak A. 241.791/VII-42.497**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 april 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 303.457 van 20 maart 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.893 van 13 juni 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 januari 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, en advocaat Céleste Moré, die loco advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, dient op 13 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij neemt op 23 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 303.457 van 20 maart 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging, van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet “en de daarin vervatte omkering van de bewijslast” en van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aangeeft dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt omdat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Georgië en suggereert “dat feiten van vervolging geen vervolging uitmaken indien er bescherming voorhanden was”. Verzoeker meent dat deze juridisch gebrekkige redenering de duidelijke bewoordingen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet “en de omkering van de bewijslast” miskent.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat niet wordt betwist dat hij een homoseksuele man uit Georgië is en dat hij het slachtoffer werd van de door hem uiteengezette feiten van verkrachting door zijn buurman en van fysieke en psychische mishandeling, bedreiging en achtervolging door zijn familie in Georgië.

Verzoeker meent voorts dat deze feiten daden van vervolging uitmaken in de zin van artikel 48/3, § 2, van de vreemdelingenwet. Hij verwijst daarvoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en naar *Guidelines* van het UNHCR, waaruit blijkt dat verkrachting en seksueel geweld daden van vervolging uitmaken. Hij stelt vast dat

niet wordt betwist dat hij als minderjarige door zijn buurman verkracht werd en dat hij door zijn familie mishandeld en bedreigd werd omwille van zijn geaardheid. Dat hij zich zou kunnen wenden tot de Georgische autoriteiten is volgens verzoeker vreemd aan de vraag of deze daden gekwalificeerd kunnen worden als daden van vervolging. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat hij zich wel degelijk gewend heeft tot de autoriteiten maar daar bot ving. Het zich wenden of kunnen wenden tot de autoriteiten houdt volgens hem overigens niet in dat de vervolging niet heeft plaatsgevonden, doch speelt enkel een rol bij de beoordeling van de vraag of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoeker betoogt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een foutieve toepassing maakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, aangezien voormeld artikel en de omkering van de bewijslast toepassing vinden wanneer aanvaard wordt dat de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd. Door er anders over te oordelen schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de jurisdictionele motiveringsplicht, artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en de omkering van de bewijslast, temeer daar voormeld artikel niet enkel van toepassing is bij “het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan” maar ook wanneer deze “reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade”. Verzoeker stelt ook dat de motivering manifest tegenstrijdig is. Enerzijds insinueert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, om enkele paragrafen verder de toepassing ervan in de meest duidelijke bewoordingen uit te sluiten.

In ondergeschikte orde, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk toepassing zou hebben gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, meent verzoeker dat geenszins is aangetoond dat effectieve bescherming voorhanden is, nu de loutere mogelijkheid van bescherming onvoldoende is om die bescherming effectief te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haalt zelf aan dat uit de beschikbare

landeninformatie blijkt dat “de situatie van de LGBTQ+-gemeenschap in Georgië nog steeds complex is” en erkent dat effectieve bescherming door de autoriteiten voor slachtoffers van geweld op LGBTQ+ personen niet altijd gegarandeerd is. Verzoeker vervolgt dat voor de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geldt dat de bescherming van de staat beschikbaar en effectief moet zijn. Indien de politie verzoeken om bescherming niet ernstig neemt of gebrekkig onderzoek levert, is er geen effectieve bescherming. Wat telt, is uiteindelijk of de kans blijft bestaan dat de verzoeker om internationale bescherming nog aan vervolging omwille van één van de vijf conventiegronden zou worden onderworpen of niet. Verzoeker meent dat in zijn geval niet de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet moeten worden toegepast, maar artikel 48/7 van die wet en dat het aan de asielinstantie is om aan te tonen dat effectieve bescherming gegarandeerd is. Bovendien ziet verzoeker nog een tegenstrijdigheid in de motivering. Enerzijds lijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ernst van de vervolgingsfeiten te onderlijnen (“ondanks de ernst van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten vanwege zijn familie”), om enkele paragrafen verder te stellen dat “inzake de aangegane problemen omwille van verzoekers seksuele geaardheid -zowel met zijn familie als maatschappelijk – werd supra geoordeeld dat deze onvoldoende ernstig worden bevonden om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging.”

Verzoeker voert ten slotte aan dat Georgië niet langer een veilig land is in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat te motiveren over het objectieve gegeven dat Georgië na de beslissing van de verwerende partij niet langer als een veilig derde land wordt beschouwd, hetgeen een fundamenteel motiveringsgebrek uitmaakt.

Verzoeker acht ook de rechten van verdediging geschonden aangezien de aanvankelijk bestreden beslissing gebaseerd was op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, “maar ook inhoudelijk vanuit een heel andere insteek was opgesteld met name een andere drempel van bewijslast voor verzoeker”. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is volgens verzoeker niet inhoudelijk ingegaan op het feit dat Georgië na het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing door het CGVS niet langer als een veilig derde land beschouwd werd, terwijl dit een fundamenteel punt betreft. Verzoeker meent dat dit een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht inhoudt, dat de procedurele wapengelijkheid en het tegensprekelijk karakter van de procedure niet werden gewaarborgd en de rechten van verdediging werden geschonden.

5. Verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord met betrekking tot de ernst van de feiten dat het aan de Raad van State toekomt om na te gaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter de wet correct heeft toegepast, *quod non*. Hij benadrukt dat niet wordt betwist dat hij als minderjarige verkracht werd en door zijn familie, meer bepaald zijn broer, mishandeld en bedreigd werd. Hij betoogt dat dergelijke daden enkel als daden van vervolging kunnen gekwalificeerd worden. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit als feitenrechter niet doet, is volgens verzoeker dan ook foutief, hetgeen wel degelijk door de Raad van State als cassatierechter kan worden gecontroleerd.

Verzoeker merkt nog op dat in de memorie van antwoord wordt gesteld dat verzoekers advocaat op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zich naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te gedragen met betrekking tot het feit dat Georgië niet langer een veilig land is in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en dat ter zitting een feitelijke en juridische argumentatie kon worden geleverd op het feit dat van een volledig nieuwe juridische grondslag toepassing werd gemaakt. Dit kan volgens verzoeker echter niet gelijkgesteld worden met een onderzoek ten gronde op basis van een ander wetsartikel en andere maatstaf die gehanteerd moet worden en toont aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het dossier naar de verwerende partij had moeten terugsturen. Het feit dat Georgië na de initieel bestreden beslissing niet langer als veilig land wordt beschouwd, heeft volgens verzoeker wel degelijk tot gevolg dat daardoor aan die beslissing een substantiële

onregelmatigheid kleeft die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden hersteld, hetgeen de toepassing van artikel 39/2 vereist.

Beoordeling

6. Verzoeker werkt de schending van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet uit in het verzoekschrift. In de mate dat verzoeker in de memorie van wederantwoord argumenten ter zake aanbrengt, blijkt niet dat hij deze argumentatie niet eerder in het verzoekschrift kon uiteenzetten.

Het verzoek is in die mate niet ontvankelijk.

7. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”.

In de mate verzoeker verwijst naar een verkeerde toepassing van de “omkering van de bewijslast” klaagt hij een verkeerde toepassing aan van de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vervatte regel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerlegt verzoekers kritiek met betrekking tot artikel 48/7 van de vreemdelingenwet onder meer als volgt:

“2.3.7.9. [...] Nog los van de vraag of er *in casu* sprake is van eerdere vervolging of ernstige schade door het misbruik van verzoeker als minderjarige, blijkt dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker aan dergelijk misbruik zal worden blootgesteld bij terugkeer. Inzake de aangegane problemen omwille van verzoekers seksuele geaardheid – zowel met zijn familie als maatschappelijk – werd *supra* geoordeeld dat deze onvoldoende ernstig worden bevonden om te kunnen worden beschouwd

als daden van vervolging en dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat personen uit de Georgische LGBTQI+-gemeenschap bij de autoriteiten terecht kunnen met klachten ten aanzien van derden. De Raad acht de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de daaruit voortvloeiende omkering van de bewijslast niet dienstig.”

De aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet berust op een foutieve lezing van het arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt over het aangevoerde misbruik vast dat er “geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker aan dergelijk misbruik zal worden blootgesteld bij terugkeer”. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat zelfs als artikel 48/7 van toepassing zou zijn omdat het eerder misbruik juridisch gekwalificeerd zou worden als eerdere vervolging of ernstige schade, er goede redenen zijn om aan te nemen dat dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Deze goede redenen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer eerder aangegeven in randnummer 2.3.7.6. van het bestreden arrest. Met betrekking tot de verkrachting als minderjarige door de buurman stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de buurman overleden is. Met betrekking tot de gedwongen relatie met een vrouw wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat deze feiten dateren van 2012 en geen redenen vormden voor verzoeker om het land te verlaten. Hij verliet Georgië pas in september 2021 na een incident met zijn familie. Ook wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen uit de Georgische LGBTQI+-gemeenschap bij de autoriteiten terecht kunnen met klachten ten aanzien van derden en de Georgische autoriteiten redelijke maatregelen nemen ter bescherming van deze gemeenschap.

Daarna oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig is. De aangevoerde problemen omwille van zijn seksuele geaardheid -zowel maatschappelijk als familiaal - zijn eerder in het bestreden arrest onvoldoende ernstig bevonden om beschouwd te worden als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen kon op wettige wijze oordelen dat de verwijzing naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet in dat geval niet dienstig is.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten voldoende ernstig zijn om daden van vervolging uit te maken, vraagt verzoeker in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad van State als cassatierechter behoort.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geenszins heeft aangetoond dat er effectieve bescherming voorhanden is voor de LGBTQ+ gemeenschap in Georgië, vraagt verzoeker in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad van State als cassatierechter behoort.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

8. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert uitvoerig waarom de aangevoerde problemen met betrekking tot verzoekers geaardheid onvoldoende ernstig worden bevonden om beschouwd te worden als daden van vervolging zodat er geen sprake kan zijn van een omkering van de bewijslast overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Naast de reeds aangehaalde motivering in randnummer 7 met betrekking tot de verkrachting en de gedwongen relatie, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op de diverse incidenten en oordeelt hij dat eerder sprake is van geïsoleerde incidenten, hetgeen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook uitvoerig in op de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië, oordeelt op grond hiervan dat het één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, maar dat er actueel geen sprake is van een veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen, zodat een individuele beoordeling van de nood aan bescherming aldus noodzakelijk is.

Er is geen sprake van een tegenstrijdigheid op het vlak van de motivering met betrekking tot artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt zoals hierboven aangegeven (*supra* randnummer 7) in het kader van de beoordeling van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet duidelijk dat deze bepaling niet van toepassing is en verduidelijkt enkel dat zelfs al zou die van toepassing zijn, er goede redenen zijn om aan te nemen dat dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Evenmin is de motivering tegenstrijdig waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst motiveert dat het merkwaardig is dat verzoeker ondanks “de ernst van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten vanwege zijn familie, geen klacht heeft ingediend tegen de leden van zijn familie en zich zelfs niet heeft geïnformeerd over wat eventueel mogelijk was om hulp te krijgen ten aanzien van zijn familie” en vervolgens stelt dat deze gebeurtenissen, hoe laakbaar en moreel verwerpelijk ook, “onvoldoende ernstig” worden bevonden om te

kunnen beschouwd worden als daden van vervolging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt dat het incident met zijn familie een geïsoleerd incident betreft, hetgeen “naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch maakte verzoeker aannemelijk dat voormeld incident, dermate systematisch en ingrijpend was dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert zodoende waarom hij van oordeel is dat ondanks de ernst van de aangehaalde feiten deze niet als daden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden beschouwd.

Anders dan verzoeker het ziet, bevat het arrest motieven aangaande het feit dat Georgië na het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing niet langer als een veilig derde land wordt beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt eerst dat hij volheid van rechtsmacht heeft ten aanzien van beroepen tegen beslissingen van de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft daarna in randnummer 2.3.1. expliciet aan dat artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan het beschermingsverzoek in de aanvankelijk bestreden beslissing volgens een versnelde procedure werd behandeld en als kennelijk ongegrond werd beschouwd, “thans” niet langer van toepassing is aangezien Georgië niet langer opgenomen is als zijnde een veilig land van herkomst. Vervolgens verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat hij ter terechtzitting het voornemen kenbaar heeft gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek als gevolg van het voorgaande te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoeker toont geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 149 van de Grondwet.

9. Verzoeker toont evenmin aan dat de procedurele wapengelijkheid, het tegensprekelijk karakter van de procedure en het recht van verdediging geschonden zijn. Verzoeker betwist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter terechtzitting het voornemen kenbaar heeft gemaakt om de aanvraag te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De partijen kregen ter terechtzitting de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen. Uit het bestreden arrest blijkt dat de advocaat van verzoeker hierop aangaf zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hieruit blijkt dat verzoeker heeft ingestemd met de procedure. Verzoeker toont verder niet aan hoe de eerlijkheid van de procedure in zijn geheel geschonden zou zijn.

10. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams